

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218010049
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218010049.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného T. I., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29.5.2020, č. k. 2T/8/2018-712, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.7.2020 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

T. I., nar. XX.XX.XXXX v I. Z. O., trvale bytom E., t. č. ÚVV Leopoldov, ukladá:

V bode I. obžaloby:

Podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu s prihliadnutím na § 37 písmeno m/, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, § 42 odsek 1 s poukazom na § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa ruší výrok o treste uložený páchateľovi trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5, sp. zn. OT/115/2015 zo dňa 13.05.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 42 odsek 2, § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 3 (tri) roky.

V bode II. a III. obžaloby:

Podľa § 208 odsek 3 Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu s prihliadnutím na § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 38 odsek 5, § 42 odsek 1 s poukazom na § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa ruší výrok o treste uložený páchateľovi trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. OT/13/2016 zo dňa 29.01.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný T. I. uznaný za vinného v bode I. obžaloby zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu a v bodoch II. a III. obžaloby zo spáchania pokračujúceho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu, na tom skutkovom základe, že

V bode I. obžaloby:

od presne nezisteného mesiaca od roku 2004 do 16.09.2009, kedy nastúpil do ÚVTOS v Hrnčiarovciach nad Parnou, v obci E., časť F. E., okres Dunajská Streda, v rodinnom dome so súpisným číslom č. XXX, týral svoju manželku L. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., časť F. E. č. XXX, okres Dunajská Streda, spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie tak, že verbálne aj fyzicky napádal svoju manželku, pričom sa jednalo o facky, údery päšťou, kopance, stúpanie nohou na hlavu, osočovanie, urážanie, znevažovanie a rozbíjanie rôznych predmetov na jej tele, hodil svoju manželku o zem, ťahal ju za vlasy, nútil ju ísť pýtať si peniaze na drogy, pričom jeho agresivita a jeho bitky boli čoraz intenzívnejšie, niekedy aj 4krát do týždňa, jeho útokom na svoju manželku boli svedkami aj maloleté deti, najmä L.Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorý často svojim telom chránil svoju matku od kopancov a úderov tak, že si prilahol k matke, pričom tak dostal kopance aj on, a tak tým svojim stupňujúcim sa agresívnym správaním a konaním u nej vyvolával obavu o svoj život a o život maloletých detí, citovú depriváciu a neustály pocit strachu a stresu.

V bode II. obžaloby:

Od 05.04.2013 do 23.11.2015, kedy opätovne nastúpil do ÚVTOS v Leopoldove, v obci E., časť F. E., okres Dunajská Streda, v rodinnom dome so súpisným číslom č. XXX, týral svoju manželku L. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., časť F. E. č. XXX, okres Dunajská Streda, spôsobujúc jej fyzické aj psychické utrpenie tak, že verbálne aj fyzicky napádal svoju manželku, pričom sa jednalo o facky, údery päšťou, kopance, stúpanie nohou na hlavu, osočovanie, urážanie, znevažovanie, nadrogovaný bezdôvodne útočil na ňu, kvôli týmto útokom niekedy aj týždenne dvakrát bola nútená utekať z domu preč spolu s maloletými deťmi L.Z., nar. XX.XX.XXXX a A.Z., nar. XX.XX.XXXX, naháňal ich na ulici, a preto bola nútená zostať s maloletými deťmi na ulici alebo na ihrisku a čakať, kým on nezaspí alebo neodíde z domu, a keď svoju manželku chytil, tak ju skopol na zem a kopol ju do tváre kolenom, pričom v roku 2014 svoju manželku skopol na zem so slovami „teraz skapeš ty kurva“, ťahal ju za vlasy po zemi asi 10 metrov k psovi, vlčiakovi na dvor, ktorý jej mal spôsobiť rôzne poranenia a taktiež zbil svoju manželku s reťazou od psa všade po celom tele, ktorá následkom úderov a poranení omdlela, avšak napriek vážnym poraneniam nepustil poškodenú k lekárovi, zamkol ju do izby na tri týždne, ani do školy svoje maloleté deti, aby nevedeli vyrozprávať v škole, že čo sa deje u nich doma, celkom izoloval svoju manželku od sveta tak, že ju zamkol do domu, kontroloval a zobral jej telefón, aby nemohla mať kontakt s nikým a v roku 2015 vymenil v dome okno na neotvárateľné, aby jeho manželka nemohla z domu utiecť, týmto svojim neustálym agresívnym správaním a konaním u nej vyvolával obavu o svoj život a o život svojich maloletých detí, citovú depriváciu a neustály pocit strachu a stresu, pričom následkom prežitých udalostí maloleté deti sú aj v súčasnosti pod dohľadom pedopsychiatra.

V bode III. obžaloby:

Od 24.01.2016 do 25.01.2016 počas podmieneného prepustenia z ÚVTOS Leopoldov po tom, čo ho dovezli jeho kamaráti už nadrogovaného domov a manželka mu oznámila, že chce od neho odísť preč, spálil jej v kotli všetky oblečenia a tiež rodné listy ich maloletých detí, aby nemohla odísť preč, a keď ona začala brániť svoje šaty, tak sa otočil k nej a udrel ju päšťou do tváre, svojho maloletého syna A.Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorý pribehol ku svojej matke, aby ju bránil, odhodil asi do výšky 1 meter, pričom maloletý A.Z., nar. XX.XX.XXXX ďalej chránil svojím telom matku tak, že si ľahol na ňu, a vtedy ho jeho otec v zime, v krátkych rukávoch zobral von za vchodové dvere a vymkol ho, následne po dobití svojej manželky išiel maloletého hľadať, ktorý od strachu sa schoval vo vonkajšej miestnosti pod matrac, pričom maloletého A.Z., nar. XX.XX.XXXX išiel hľadať, kričal jeho meno, ale on sa neozval, na tú posteľ hádzal rôzne predmety, vrtačky, píly, luk a maloletý A.Z., nar. XX.XX.XXXX ako tam ležal, tá píla mu poranila ruku, následkom čoho z obavy, že jeho manželka zavolá na neho policajtov, nasilu odviezol svojho maloletého syna A.Z., nar. XX.XX.XXXX k svojej matke so slovami „teraz vidíš malého naposledy“, ktoré slová adresoval svojej manželke, hoci už bol za zločin sprenevery podľa § 213 ods.

1, ods. 3 Trestného zákona odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/81/2008 zo dňa 12.01.2010, právoplatným dňa 12.01.2010.

Za to bol odsúdený v bode I. obžaloby podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona s prihladnutím na § 37 písmeno h/, písmeno m/, § 38 odsek 2, odsek 4, § 42 odsek 1 s poukazom na § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov 8 (osem) mesiacov a podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený páchatelovi trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 5, sp. zn. 0T/115/2015 zo dňa 13.05.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 42 odsek 2, § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 3 (tri) roky.

V bode II. a III. obžaloby bol odsúdený podľa § 208 odsek 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 odsek 5, § 42 odsek 1 s poukazom na § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov a podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený páchatelovi trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 0T/13/2016 zo dňa 29.01.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný čo do výroku o vine ako aj treste, priamo na hlavnom pojednávaní, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie, ktoré písomne doplnil o dôvody obhajca obžalovaného. V odôvodnení odvolania poukazuje na základnú zásadu trestného práva, že vina musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Svedkovia však nepotvrdili bez akýchkoľvek pochybností, že naozaj dlhodobo týral manželku a deti. Členovia rodiny pani I. potvrdili iba toľko, že sa s pani I. občas hádali, pričom poukázal na výpoveď svedka P. K., svedka V. P. Má teda za to, že vina nebola v konaní preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, keď prvostupňový súd vychádzal najmä z tvrdení pani I. (pokiaľ, ide o obdobie 2004-2009, výlučne z jej tvrdení). Pochybnosti sú aj z dôvodu, že napriek tomu, že bol obžalovaný vo väzení v rokoch 2009 až 2014, nepodala pani I. návrh na rozvod, neodšťahovala sa, dokonca podala žiadosť o amnestiu. Zo znaleckého posudku zároveň nevyplýva, či hovorila pravdu alebo nie, ale len to, že nemá také psychické problémy, pre ktoré by mala sklon ku konfabulácii. Znalecké posudky na deti boli vypracované po dlhší čas po tom, čo s manželkou ani deťmi nebol v kontakte, výchovu detí zabezpečovala manželka, ak teda deti mali psychické alebo iné zdravotné problémy, tieto boli spôsobené nesprávnou výchovou zo strany pani I.. Zároveň boli posudky na obdobie rokov 2004 až 2009 vypracované až po viac ako 8 až 10 rokoch, preto z nich nie je možné vychádzať a na toto obdobie je jediným dôkazom výpoveď pani I..

Podľa obhajoby prvostupňový súd nevykonal ani dokazovanie potrebné na zistenie skutkového stavu, najmä nevykonal dôkazy, ktoré navrhoval. Prvostupňový súd odmietol vykonať výsluch maloletých, resp. vykonať kontrolné znalecké dokazovanie na zdravotný a psychický stav pani I. a kontrolné znalecké dokazovanie na maloleté deti. Nevykonaním dôkazov boli preto porušené základné práva obžalovaného, najmä právo na spravodlivý súdny proces.

Ďalej namieta, že prvostupňový súd nemohol samostatne uložiť trest za bod I. obžaloby a samostatne za body II. a III. obžaloby. Z jednotlivých bodov obžaloby totiž vyplýva, že mal ísť o pokračovací trestný čin, ktoré bolo možné skúmať len ako celok a nebolo preto možné uložiť samostatný trest za bod I. obžaloby a samostatný trest za body II. a III. obžaloby. Prvostupňový súd navyše nebral do úvahy tresty, ktoré boli obžalovanému uložené v minulosti.

Ďalej namieta, že prvostupňový súd nebral do úvahy najmä rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.01.2010, čím súd porušil zásady pre ukládanie trestov. Prvostupňový súd navyše odsúdil obžalovaného aj za trestný čin, za ktorý som už bol raz trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 0T/13/16, odsúdený.

Dôvody odvolania doplnil aj náhradný obhajca, ktorý namieta, že prvostupňový súd sa v odvolaní napadnutom rozsudku, a to vo vzťahu k všetkým bodom obžaloby (bod I. až III.), žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, akým spôsobom došlo k časovému vymedzeniu doby údajného spáchania skutkov zo strany obžalovaného.

V danej veci má obhajoba za to, že prvostupňový súd sa výlučne stotožnil s obsahom skutkov vymedzených v podanej obžalobe, bez toho aby počas vykonaného dokazovania, vykonal dôkazy, z ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť časový úsek, kedy sa mal obžalovaný údajne dopustiť úmyselného konania voči poškodenej (príp. poškodeným) naplňajúceho obligatórne znaky

skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona. Odvolacia námietka obhajoby smeruje predovšetkým k spôsobu ustálenia dotknutého časového obdobia, nakoľko má dôvodne za to, že z vykonaného dokazovania uvedená skutočnosť bez danosti zjavných pochybností nevyplýva, pričom poukázal na výpovede poškodenej L. I., maloletých A. Z a L. Z., svedkyne D. A. a svedkyne P. B.. Taktiež uviedol, že z predložených lekárskeho správ ohľadom zdravotného stavu poškodenej nie je možné ustáliť začiatok plynutia doby, v ktorej sa mal obžalovaný dopustiť protiprávneho konania proti poškodenej, pričom charakter dôkazov, z ktorých by bolo možné ustáliť dotknuté časové obdobie nemajú ani výsledky znaleckého dokazovania.

Obhajoba tiež namieta, že vo vzťahu ku kvalifikačnému znaku podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, čo do bodu II. a III., podaná obžaloba neobstojí, nakoľko vykonaným dokazovaním, pri dodržaní formulácie skutkov v nezmenenej podobe, nebolo preukázané, že obžalovaný by sa bol dopustil konania napĺňajúceho obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona voči viacerým osobám.

Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie tým, že poukázal na svedecké výpovede ním navrhnutých svedkov, odôvodnenie súdu je podľa neho nedostatočné, súd sa nezaoberal argumentami obhajoby, priklonil sa na stranu obžaloby, čím obžalovanému znemožnil právno na spravodlivé konanie aj na zákonného sudcu. Poškodená klamala, fabulovala, menila výpovede, viackrát namietal postup sudkyne, jej zaujatosť, keďže sudkyňa robila rozdiely a bola prepojená s poškodenu, žiada vypracovať nové zápisnice, lebo ich obsah sa nezhoduje s tým, čo bolo povedané, ani jeho záverečná reč tam nebola úplná.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd, po oboznámení sa s obsahom tohto odvolania ako aj obsahom spisového materiálu, odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29.05.2020, sp. zn. 2T 8/2018 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí, v neprítomnosti obžalovaného, pričom boli splnené podmienky na takýto postup súdu, keďže obžalovaný požiadaval o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Obhajca obžalovaného navrhol, aby krajský súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

V prvom rade treba uviesť, že vo veci rozhodol prvý krát prvostupňový súd rozsudkom zo dňa dňa 25.7.2018, kedy uznal obžalovaného T. I. uznaného za vinného v bode I. zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu, v bode II. a III. zo spáchania pokračujúceho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu, spáchaných na tom skutkovom základe, ako bolo uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 2 Pv 489/16/2201-73 zo dňa 18.01.2018.

Z dôvodu odvolania podaného obžalovaným, krajský súd ako súd odvolací, preskúmal rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa a zistil, že záver, ku ktorému ohľadom zisteného skutkového stavu a viny či neviny obžalovaného okresný súd dospel, sa javil ako predčasný. Obžalovaný v rámci odvolacích námietok uviedol okrem iného aj to, že súd nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutkového stavu, pretože nevykonal dôkazy, ktoré obžalovaný navrhoval. Krajský súd v odvolacom konaní konštatoval, že súd musí byť garantom naplnenia práva obžalovaného dať vypočuť svedkov vo svoj prospech. Vyslovil právny názor, že okresný súd mal realizovať výsluchy navrhovaných svedkov a prípadné skutočnosti ktoré by z ich výpovedí vyplynuli, konfrontovať a vyhodnotiť v kontexte s už získanými dôkazmi. Jeho úlohou malo byť najprv zhodnotiť, či navrhovaní svedkovia boli alebo neboli prítomní v domácnosti obžalovaného a poškodenej, či boli s nimi v kontakte a ako často, či sú spôsobilí vyjadriť sa ku vzájomnému spolužitiu obžalovaného a poškodenej, a ich detí. Súd mal najprv vyhodnotiť profil jednotlivých svedkov, pretože záver o dôveryhodnosti toho ktorého svedka je otázkou právnou. Strany, ktoré výsluch svedkov navrhovali, boli povinné uviesť, k akej presne okolnosti sa svedkovia majú vyjadriť, či sú spôsobilí výsluchu a následne umožniť ich výsluch. V takom prípade malo byť obžalovanému umožnené v plnej miere garantovať právo na obhajobu, na spravodlivý súdny proces. Následne po zrušení veci krajským súdom a vrátení okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, rozhodol okresný súd rozsudkom zo dňa 29.5.2020 a to tak, že uznal obžalovaného za vinného na skutkovom a právnom základe v zhode s obžalobou.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo podľa okresného súdu preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov tak, ako sú je kladené za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Okresný súd v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, tak ako je uvedené vyššie. Možno konštatovať, že okresný súd postupoval v kontexte predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu v danej veci a riadil sa právnym názorom, ktorý vyslovil krajský súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu vydanému v tejto trestnej veci.

Tak ako uviedol okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, obhajoba navrhla vypočuť svedkov M. I., V. P., P. K., D. O., P. Q. ml., P. Q., O. Q. a následne v priebehu ďalšieho konania podávala obhajoba ďalšie návrhy na dokazovanie - vypočutie znalcov RNDr. Mgr. Kešického, PhDr. Haidovej, MUDr. Straku a vykonanie kontrolných znaleckých posudkov z odboru psychológia na poškodenú a na mal. deti T. I. a E. I., resp. vypočuť i maloletých T. I. a E. I..

Okresný súd dokazovanie doplnil výsluchom svedkov V. P., D. O., P. K., O. Q., P. Q. ml., E. Q., M. I., a výsluchom znalcov RNDr. Mgr. Kešického, MUDr. Straku a PhDr. Haidovej, posúdil dôkaznú

situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Odvolačie námietky obžalovaného možno zhrnúť do dvoch skupín, a to jednak námietky zhodné s obhajobnými námietkami uplatnenými už v konaní pred okresným súdom a to v odvolaní po jeho prvom rozhodnutí o vine a treste a jednak námietky, ktoré v konaní doposiaľ uplatnené neboli.

K odvolacím námietkam už uplatneným v konaní sa vyjadril krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní obžalovaného proti rozsudku okresného súdu zo dňa 20.12.2018. Tieto považuje krajský súd za nedôvodné. Už v predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu tak bol vyslovený nižšie uvedený právny názor, že (citácia unesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.12.2018, sp.zn. 5To/128/2018):

K tvrdeniu, že znalecké dokazovanie nepreukazuje skutkové zistenia týkajúce sa obdobia od 2004 do 2009, a že posudky boli vypracované dlhší čas po tom, čo obžalovaný nebol v kontakte ani s manželkou, ani deťmi, krajský súd uvádza, že ide len o názor a domnienku obhajoby. Úlohou znalca je vyjadrovať sa k skutkovým odborným otázkam, ktoré spadajú do jeho kompetencie. Výsledkom znaleckého skúmania je síce subjektívny úsudok znalca, ktorý je však preskúmateľný v súdnom konaní - hodnotenie obsahovej stránky znaleckého posudku. Teda znalecký posudok musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti, musí byť z neho zrejmé ako znalec k svojim záverom došiel.

Pokiaľ však obžalovaný navrhuje odmietnuť závery znaleckého posudku, musí aj vysvetliť dôvody, ktoré ho k tomu viedli. Obžalovaný nepredložil iný znalecký posudok, ani odborné vyjadrenie. Tak okresný súd, ako ani krajský, nenašli pochybenie v procese utvárania znaleckého dôkazu vrátane prípravy znaleckého skúmania, v procese zabezpečovania podkladov pre znalca, priebehu znaleckého skúmania, vierohodnosti teoretických východísk, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery, spoľahlivosti metód použitých znalcom a ani v spôsobe vyvodenia záverov znalca.

Možno konštatovať, že poskytnuté znalecké posudky boli vypracované v súlade so zákonom, boli podané osobami, ktoré sú znalcami, po riadnom poučení, znalecké posudky majú všetky potrebné formálne náležitosti a podali ich znalci z odboru, ktorí majú požadovanú špecializáciu. Možno tiež konštatovať, že znalecké posudky neboli vypracované na podklade dôkazov, ktoré boli nezákonné. Závery poskytnutých znaleckých posudkov sú použiteľné a možno z nich vyvodiť závery a poznatky k predmetu dokazovania.

Z uznesení o pribratí znalca, ako aj z jednotlivých znaleckých posudkov vyplýva, že úlohou znalcov bolo vysporiadať sa aj s obdobím rokov 2004 až 2009, teda tak, ako bolo uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania a uznesení o vznesení obvinenia. Nie je dôvod preto znalecké posudky spochybňovať. Tieto nie sú vnútorne rozporné, jednotlivé závery si neodporujú, a krajský súd má za to, že znalci zobrali do úvahy všetky relevantné informácie.

Ani ďalšie námietky obžalovaného - o tom, že poškodená nepodala návrh na rozvod počas doby, čo bol obžalovaný vo väzení, rovnako ako námietky, že podanie návrhu na rozvod poškodenou v roku 2004 nepreukazuje že došlo k spáchaniu trestného činu, krajský súd nepovažuje za dôvodné.

Zo znaleckého posudku znalca z odboru psychológia okrem iného vyplýva, že osoba poškodenej vykazuje znaky typické pre týranú osobu z psychologického hľadiska. Znalec konštatoval, že u poškodenej je zjavné prehlbovanie zníženia schopnosti vzdorovať, snaha vyhovieť, pocity viny, hanby strachu, prítomnosť obranného emočného postupu, znaky z okruhu posttraumatickej stresovej poruchy. Z výpovede poškodenej tiež vyplýva, že chcela opakovane od obžalovaného odísť, ale k mame nemohla ísť, lebo sa bála obžalovaného, že za ňou príde, do azylových centier ju z dôvodu obsadenosti nevzali. Aj v roku 2015 sa rozhodla, že od obžalovaného odíde. Nevedela kam. Po podaní žiadosti o rozvod ju odprosil a ona ho vzala späť. Oznamovala správanie obžalovaného aj na políciu, ale bezvýsledne.

Z uvedeného vyplýva, že ku symptómom týranej osoby, napriek ubližovaniu zo strany agresora, možno pričítať jednak snahu obete vyhovieť, pocity strachu, ale aj hanby a teda v podstate aj neschopnosť brániť sa, ako aj neschopnosť vzdorovať formou odlúčenia, rozvodu. Tiež je zrejmá neschopnosť poškodenej nájsť spôsob, akým od obžalovaného odísť, teda nájsť miesto, kam by s deťmi mohla odísť a ako sa vyhnúť pomste, ktorej sa z jeho strany obávala.

K námietke obžalovaného, že poškodená zabezpečovala výchovu detí, kým bol vo výkone trestu, a preto problémy detí treba pričítať len ako následok výchovy poškodenej, krajský súd poukazuje na výsledky znaleckého dokazovania z odboru psychológie, ktoré jednoznačne spájajú zistené znaky zneužitej resp. týranej osoby u maloletých detí s konaním obžalovaného. Teda spoločným záverom v tomto prípade u maloletých detí je, že posttraumatická stresová porucha aj ADHD syndróm, a aj poruchy správania u maloletých E. a T., sú v príčinnej súvislosti so správaním otca maloletých.

K námietke obžaloby, že k vážnym fyzickým útokom zo strany obžalovaného nemohlo prísť, pretože tieto nezanechali žiadne znaky alebo iné zranenia trvalého charakteru, krajský súd len poukazuje na

výpoveď poškodenej, že po spôsobení zranení ju obžalovaný zamkol v izbe, nemohla ísť k lekárke. Ďalej uviedla, že telo si na bitku zvyklo, nič necítila, keď chcela ísť k lekárovi, zavrel ju aj na 3 týždne do izby, nepustil ich.

Obžalovanému sa kladie za vinu, že sa dopustil trestného činu týrania blízkej osoby, jeho konanie malo spočívať v spôsobovaní fyzického a psychického utrpenia - malo ísť o verbálne a fyzické napádanie, facky, údery päšťou, kopance, stúpanie nohou na hlavu, osočovanie, urážanie, znevažovanie a rozbíjanie predmetov na tele, hodenie o zem, ťahanie za vlasy, nútenie pýťania peňazí na drogy, ťahanie za vlasy, spôsobenie poranení prostredníctvom psa, bitie reťazou. Takéto konanie malo vyvolať obavu o život manželky - poškodenej a o život detí, citovú depriváciu a neustály pocit strachu a stresu. Krajský súd podotýka, že pri skutkovej podstate uvedeného trestného činu je fyzické alebo psychické utrpenie následkom trestného činu týrania blízkej osoby alebo zverenej osoby. Znak, či pojem „fyzické alebo psychické utrpenie“ je pritom nutné definovať tak, že ide o fyzické alebo duševné bolesti, ktoré ovplyvňujú alebo sťažujú obvyklý život poškodenej (týranej) osoby (podstatne narúšajú kvalitu života poškodenej osoby) a netrávajú celkom krátky, prechodný čas. Teda musí ísť o určitú sústavnosť (trvalosť) konania, ktoré práve svojou bezohľadnosťou, hrubosťou, či bolestivosťou pociťuje poškodená osoba ako fyzické alebo psychické utrpenie. Podstatou týrania a jeho následku vo forme psychických alebo fyzických útrap teda je, že ide o určitý čas trvajúce zlé zaobchádzanie, ktoré spravidla pozostáva z rôznych útokov proti týranej osobe, pričom nie je nutné, aby všetky, či niektoré z nich vyústili napríklad do ublíženia na zdraví (prípadne, aby napĺňali samé osebe znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, respektíve iného trestného činu), teda útoky nemusia samostatne vôbec napĺňať znaky skutkovej podstaty trestného činu, ale napríklad, ak by boli posudzované samostatne, môžu napĺňať len znaky priestupku.

Pojem fyzické alebo psychické utrpenie uvedený v základnej skutkovej podstate trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby je naplnený už vtedy, ak poškodená osoba pociťuje protiprávne konanie páchatela ako príkorie (teda ako zlo, bezprávie, krivdu), t. j. ako konanie, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňuje jej každodenný život a vyvoláva sústavnejšie obavy z opätovného protiprávneho konania páchatela.

Treba teda zdôrazniť, ako tomu je aj v tomto konkrétnom konaní, že nejde o pojem totožný s pojmom neznesiteľné útrapy, nejde ani o nevyhnutnosť následku ublíženia na zdraví vo forme trvalej poruchy zdravia, či zranení ťažkého charakteru.

K odvolacej námietke obžalovaného že okresný súd nemohol samostatne uložiť trest za bod I. obžaloby a samostatne za body II. a III. obžaloby, krajský súd - bez prejudikovania rozhodnutia súdu o vine - uvádza, že skutky pod bodom I. a II. a III. by nemohli byť považované za pokračujúci trestný čin, a to vzhľadom na časový odstup medzi spáchaním čiastkových útokov pod bodom I. a bodmi II. a III., kde ide o obdobie takmer štyroch rokov.

Nie je tiež pravdou, že okresný súd odsudzoval obžalovaného aj za trestný čin, za ktorý už bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 0T/13/2016.

Skutok pod bodom III. napadnutého rozsudku je časovo vymedzený obdobím od 24.1.2016 do 25.1.2016. Podstatou má byť jednak útok obžalovaného voči jeho manželke a jednak voči jeho maloletému synovi.

Naproti tomu skutok, za ktorý bol obžalovaný odsúdený uvedeným trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 0T/13/2016, je zo dňa 26.1.2016, pričom jeho podstatou bol útok obžalovaného namierený voči jeho manželke, L. I..

K odvolacím námietkam predneseným proti vyhlásenému rozsudku okresného súdu zo dňa 29.5.2020 krajský súd uvádza, že tieto tiež vyhodnotil ako nedôvodné.

K namietaným znaleckým posudkom, teda že z nich nemožno podľa obhajoby vychádzať, pretože boli vypracované až po viac ako 8 rokoch od údajných útokov zo strany obžalovaného, sa krajský súd vyjadril už vyššie. Opätovne možno zdôrazniť, že znalcom bola uložená úloha vysporiadať sa (okrem iného) s obdobím rokov 2004 až 2009. Ak by nemohli odpovedať na zadané otázky z dôvodu uplynutia dlhého časového obdobia, bolo by ich povinnosťou uviesť túto skutočnosť a neboli by predložili znalecké posudky, kde na zadané otázky odpovedali.

K námietke obžalovaného, že znalecké posudky nedali odpoveď k otázke či pani I. hovorila pravdu, krajský súd uvádza, že znalec sa nevyjadruje k tomu, či je tá ktorá výpoveď pravdivá, resp. či tá ktorá strana v trestnom konaní hovorí pravdu, ale k otázke všeobecnej a špecifickej vierohodnosti skúmanej osoby, teda ku schopnosti individua vierohodne vypovedať ku konkrétnemu obsahu. O samotnej pravdivosti výpovede rozhoduje súd, nie znalec.

Ostatné odvolacie námietky smerovali k dokazovaniu vykonanému v nedostatočnom rozsahu, zlému vyhodnoteniu vykonaných dôkazov, prihliadnutiu výlučne na tvrdenia poškodenej I., k nesprávnemu

časovému vymedzeniu doby páchania skutkov, k nesprávnej kvalifikácii skutku s použitím kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“.

Krajský súd už vyššie konštatoval, že okresný súd dokazovanie doplnil v intenciách vysloveného právneho názoru krajského súdu, vykonal ho tak v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie, posúdil dôkaznú situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Okresný súd mal vinu obžalovaného za preukázanú výpoveďou poškodenej, maloletých detí T. I. a E. I., svedkýň A. a B., čiastočne aj T. J. a D. J., závermi znaleckých posudkov.

Okresný súd sa správne vysporiadal s tým, že po vykonaní dokazovania v prejednávanej veci stáli proti sebe dve relevantné skupiny navzájom si odporujúcich dôkazov, t. j. v prospech obžalovaného a na strane druhej v neprospech obžalovaného. Okresný súd správne vyhodnotil, že vo veci vykonané znalecké posudky potvrdzujú výpovede poškodenej a maloletých detí.

Okresný súd sa správnym spôsobom vysporiadal aj s obsahom výpovedí svedkov zabezpečených obhajobou. Konštatoval, že tieto odporovali nielen výpovediam dovtedy vypočutých svedkov, ale aj záverom znaleckých posudkov. Poškodená poprela, že svedkovia na návštevy chodili aj v čase, keď bol obžalovaný vo väzení. Okresný súd správne uviedol, že poškodená rovnako odôvodnila, prečo žiadnemu zo svedkov nehovorila o správaní obžalovaného - obžalovaný by ju potom zakaždým zbil a dokopal, pri každom z útokov čakala, že zomrie. Výpovede uvedených svedkov nezohľadnil okresný súd v prospech obžalovaného aj preto, že svedkovia s rodinou nežili, chodievali k nim len veľmi sporadicky, niektorí nechodili ani dovnútra, len videli na dvor, prípadne zotrvali u nich 10 minút. Ku svedkovi Q. poškodená mala dokonca uviesť, tento k nim chodil drogovať.

Rozhodnutie okresného súdu je odôvodnené logickými a presvedčivými argumentami, v dostatočnom rozsahu, rozsudok v žiadnom prípade nie je možné považovať za arbitrárny.

Okresný súd neopomenul ani uviesť, akým spôsobom sa vysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania a ozrejmil aj, prečo vykonanie obžalovaným a poškodenou navrhovaných ostatných dôkazov odmietol. Týka sa to tak návrhu na vypočutie svedka Q. P., kontrolných znaleckých posudkov na poškodenú a maloleté deti, na vypočutie maloletých detí pred súdom, ako aj na vypočutie svedkov navrhnutých poškodenou.

Krajský súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie okresného súdu týkajúce sa odmietnutia doplnenia dokazovania a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

K namietanému vymedzeniu obdobia, kedy malo prísť k spáchaniu trestného činu, odkazuje krajský súd na výpovede poškodenej, ktorá uviedla, že správanie obžalovaného popísané v obžalobe, teda agresívne konanie obžalovaného voči jej osobe a voči osobám maloletých detí sa začalo v roku 2004, kedy začal pracovať ako vyhadzovač na diskotéke, pričom tento skutok možno považovať za ohraničený dátumom 16.9.2009, kedy obžalovaný nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, pričom ďalšie skutky sú znovu vymedzené z časového hľadiska nástupom a návratom obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody a jeho prepustením z neho.

Podstatou odvolania obžalovaného je to, že z vykonaných dôkazov vyvodil iné závery ako okresný súd. Ohľadom doby spáchania skutku poukazuje obžalovaný na to, že tvrdenia poškodenej sa nezakladajú na pravde, keďže v žiadosti o zrušenie manželstva zo dňa 6.4.2004, ktorú mala poškodená podať, neuvádza (nepopisuje) žiadne konanie obžalovaného vykazujúce znaky trestného činu podľa § 208 Trestného zákona.

Takéto závery však z vykonaného dokazovania nevyplývajú. Krajský súd upozorňuje, že pokiaľ poškodená neuviedla v žiadosti o rozvod tie skutočnosti, ktoré neskôr uviedla v trestnom konaní pred súdom, neznamená to automaticky, že vo svojich svedeckých výpovediach uvádzala nepravdu. Na druhej strane, ak sa nezmienila v žiadosti o rozvod o agresívnom správaní obžalovaného, neznamená to bez ďalšieho, že k nemu zo strany obžalovaného voči nej, prípadne maloletým deťom, nedochádzalo. Rovnako sa možno stotožniť so záverom súdu, ktorý vyhodnotil konanie obžalovaného v bodoch II. a III. podanej obžaloby ako spáchanie pokračujúceho trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu, teda s použitím kvalifikačného znaku po dlhší čas, ale aj na viacerých osobách. V bode II. obžaloby sa obžalovanému kladie za vinu okrem iného aj také správanie, v dôsledku ktorého bola poškodená L. I. nútená utekať z domu aj s maloletými deťmi L. Z., nar. X.X.XXXX a A.Z., nar. XX.X.XXXX, obžalovaný ich naháňal na ulici, ďalej že tak poškodenú nepustil k lekárovi, ako ani maloleté deti nepustil do školy, aby nevedeli vyrozprávať v škole, čo sa deje u nich doma, pričom následkom prežitých udalostí maloleté deti sú aj v súčasnosti pod dohľadom pedopsychiatra. V bode III. obžaloby je popísané konanie obžalovaného, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenej a voči maloletému synovi A.Z., nar. XX.X.XXXX,

toto konanie však bolo vyhodnotené ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, kde iný čiastkový útok tvorilo konanie vymedzené v bode II. obžaloby.

K námietkam odôvodneným samotným obžalovaným krajský súd zároveň uvádza, že nezistil porušenie jeho procesných práv. Obžalovaný mal možnosť namietať obsah zápisníc, pričom o oprave, doplnení a námietkach proti záznamu alebo proti zápisnici v zmysle § 60 Trestného poriadku rozhoduje orgán, o ktorého záznam alebo zápisnicu ide. Krajský súd však nezistil žiadne pochybenia okresného súdu pri vedení hlavného pojednávania, ani vyhotovovaní zápisníc o ňom, ktoré by viedli k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Čo sa týka obžalovaným vznesenej námietky k zaujatosti sudkyne, o tejto bolo zákonným spôsobom rozhodnute, a to tak, že senát okresného súdu (teda vrátane predsedníčky senátu) nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného I.. Obžalovaný navyše v odvolaní prednesenú zaujatosť súdu opiera o rozhodnutie súdu o jeho vine, o spôsob vedenia pojednávania, teda namieta procesný postup, pričom jeho nespokojnosť pramení z jeho nesúhlasu s rozhodnutím o jeho vine. Zaujatosť nemožno vyvodzovať len z tej skutočnosti, že súd rozhodne o vine v zhode s podanou obžalobou. Ide v podstate o námietku voči procesnému postupu, o takej dokonca súd ani nekoná.

Nedôvodná je aj námietka k tomu, že svedkyňa A. bola vypočutá vtedy, keď nemal obžalovaný ešte advokáta a že bola poučená poškodenou a jej zástupkyňou, ako má voči nemu vypovedať. Krajský súd konštatuje, že svedkyňa bola vypočutá na hlavnom pojednávaní, teda v konaní pred súdom, a bola tak daná možnosť obžalovanému vypočuť svedka, klásť mu otázky. Nedošlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a tento dôkaz možno považovať za zákonný. Pochybnosť o tom, že svedkyňa nepovedala pravdu, resp. že bola navádzaná poškodenou a jej zástupkyňou na krivú výpoveď, nepodložil obžalovaný žiadnym relevantným dôkazom.

Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku.

Rovnako správne postupoval okresný súd aj pri úvahách o druhu a výmere trestu obžalovanému a uložil tomuto trest, ktorý zodpovedá všetkým zásadám pre ukládanie trestu.

Ako už bolo vyššie uvedené, skutok pod bodom I. obžaloby a skutky pod bodom II. a III. obžaloby nepovažuje krajský súd za čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu a to z dôvodu, že medzi spáchaním prvého z nich a ďalších dvoch ubehla doba viac ako štyroch rokov.

Z hľadiska ukládania trestu potom nebolo možné ukladať za všetky obžalovaným spáchané trestné činy, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, trest úhrnný, a to z dôvodu, že obžalovaný sa skutkov v bode II. a III. obžaloby, dopustil až po tom, čo (po spáchaní skutku v bode I. obžaloby) bol vyhlásený iný odsudzujúci rozsudok voči obžalovanému v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava 5, sp.zn. OT/115/2015 (a to dňa 13.5.2015 - čo je deň doručenia trestného rozkazu obžalovanému), kedy bol odsúdený k podmienenému trestu odňatia slobody za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Z tohto dôvodu nemôže ísť o súbeh trestnej činnosti v bodoch I., II. a III. obžaloby, ale v prípade trestnej činnosti bod bodmi II. a III. rozsudku ide o recidívu. Medzi spáchaním skutku pod bodom I. obžaloby, teda jeho dokonaním a spáchaním skutkov II. a III. obžaloby bol okrem toho vyhlásený odsudzujúci rozsudok aj v ďalších trestných konaniach, a to v konaní Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8T/81/2008, rozsudok zo dňa 12.12.2010, ale aj v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda, sp.zn. 2T/104/2009 zo dňa 2.6.2010 a na Okresnom súde Dunajská Streda, sp.zn. OT/166/2015, trestný rozkaz zo dňa 23.11.2015. V takom prípade, teda ak je spáchanie jednotlivých trestných činov prerušené vyhlásením odsudzujúceho rozsudku (prípadne doručením trestného rozkazu obvinenému), nemôže už ísť vo vzťahu k týmto trestným činom o súbeh trestnej činnosti a nemôže byť ukladaný nielen trest úhrnný, ale ani súhrnný.

Rovnaké platí aj čo sa týka ukládania trestu za skutok pod bodom I. obžaloby, a možnému ukládaniu súhrnného trestu vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8T/81/2008, rozsudok zo dňa 12.1.2010. Okresný súd správne uviedol, že v tomto prípade sa jedná ohľadom prejednávaného skutku pod bodom I. obžaloby a skutku/skutkov za ktoré bol odsúdený rozsudkom zo dňa 12.1.2010 o recidívu, nakoľko v uvedenom konaní Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8T/81/2008, bol ukladaný súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniam v iných konaniach, a to k odsúdeniam zo dňa 19.3. 2008, 15.7.2008 aj 31.3.2009, čo vzhľadom na skutočnosť, že prejednávaný skutok pod bodom I. obžaloby bol dokonaný až 16.9.2009 znamená, že za skutok pod bodom I. musel byť ukladaný trest samostatný, a nie súhrnný vo vzťahu k rozsudku zo dňa 12.12.2010, sp.zn. 8T/81/2008.

Na rozdiel od okresného súdu však dospel krajský súd k záveru, že rovnako nebolo možné ukladať súhrnný trest ani vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného zo dňa 13.5.2015, ktorý deň bol obžalovanému doručený trestný rozkaz v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. OT/115/2015,

pretože súbeh trestnej činnosti (prejednávany skutok pod bodom I. obžaloby dokonany dňa 16.9.2009 a skutok za ktorý bol odsúdený v konaní Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. 0T/115/2015, spáchaný dňa 12.5.2015) bol prerušený už vyššie uvedeným vyhlásením rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8T/81/2008, zo dňa 12.1.2010, ale aj Okresného súdu Dunajská Streda, sp.zn. 2T/104/2009 zo dňa 2.6.2010.

V danom prípade by prichádzalo do úvahy zrušenie rozsudku okresného súdu vo výroku o treste, krajský súd však takto nepostupoval, nakoľko ukladanie trestu súhrnného je v prospech obžalovaného, pričom absentovalo odvolanie prokurátora a odvolanie bolo zahlasené len v prospech obžalovaného. Na uvedené nemá vplyv ani prípadný odlišný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (ak by nebol ukladaný súhrnný trest, nebolo by možné konštatovať priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov), pretože aj v prípade, ak by sa ukladal trest samostatný, a nie súhrnný, bol by súd povinný upravovať dolnú hranicu trestnej sadzby jej zvýšením o jednu tretinu, keďže by konštatoval žiadnu poľahčujúcu okolnosť a jednu priťažujúcu (že už bol za trestný čin odsúdený). Okresný súd trest ukladal na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby (zvýšenej o jednu tretinu z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností), a preto ani následné upravenie hornej hranice trestnej sadzby z dôvodu tzv. asperačnej zásady nemalo rozhodujúci vplyv pri výmere trestu obžalovanému.

Za skutky pod bodom II. a III. obžaloby, teda pokračujúci zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu, potom okresný súd správne ukladal trest súhrnný, a to vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 0T/13/2016 zo dňa 29.01.2016, právoplatný 29.01.2016, keď zrušil tento vo výroku o treste, pretože skutky v bodoch II. a III. obžaloby spáchal obžalovaný skôr ako bol obžalovanému doručený tento trestný rozkaz, a súbeh trestnej činnosti pod bodmi II. a III. obžaloby a skutku, za ktorý bol odsúdený uvedeným trestným rozkazom, nie je prerušný vyhlásením žiadneho odsudzujúceho rozsudku.

Okresný súd správne zhodnotil závažnosť konania obžalovaného, osobné pomery obžalovaného, charakter celkovej trestnej činnosti, pričom zohľadňoval absenciu poľahčujúcich, dve priťažujúce okolnosti, a to že obžalovaný spáchal viac trestných činov a že už bol za trestný čin odsúdený.

Za trestnú činnosť v bodoch II. a III. obžaloby okresný súd potom správne uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody podľa zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na daný trestný čin, keď zároveň zohľadnil predchádzajúce odsúdenie za zločin (§ 38 ods. 5 Trestného zákona), pričom správny bol aj postup, keď pri úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, jej ďalšia úprava s ohľadom na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona neprichádzala do úvahy. Zároveň zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 0T/13/2016 zo dňa 29.01.2016, právoplatný 29.01.2016, keďže skutky v bodoch II. a III. obžaloby spáchal obžalovaný skôr ako bol obžalovanému doručený tento trestný rozkaz.

Obžalovanému uložený trest považuje aj krajský súd vzhľadom na osobu obžalovaného, s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu za zákonný, primeraný, dôvodný a najmä spravodlivý.

Okresný súd sa dopustil pochybenia len v tom, že do výroku o treste nepremietol zmenu právnej úpravy, keďže obžalovaný sa dopustil skutkov v rokoch 2004 až 2009 a potom 2013 až 2016, kedy prišlo k zmene právnej úpravy ohľadom trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, a to od času, kedy bol trestný čin spáchaný do rozhodovania súdu. Táto zmena nemala vplyv na ukladanie trestu obžalovanému v tom zmysle, že by neskoršia trestnoprávna úprava bola pre obžalovaného priaznivejšia, a z toho dôvodu bolo potrebné ukladať obžalovanému tresty podľa znenia Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu, a toto aj premietnuť do výroku napadnutého rozsudku. V zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Z uvedeného dôvodu krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a to v zhode s rozhodnutím okresného súdu s tým rozdielom, že vo výroku doplnil, že trest ukladá podľa ustanovenia Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu.

Pri treste za skutok pod bodom I. napadnutého rozsudku zároveň postupoval krajský súd tak, aby neporušil zásadu zákazu reformatio in peius, a preto uložil trest súhrnný, za súčasného zrušenia trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava 5, sp. zn. 0T/115/2015 zo dňa 13.05.2015, právoplatný 13.05.2015. Keďže týmto trestným rozkazom bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť

motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 3 roky, súd mu v zmysle § 42 ods. 2, § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil aj tento trest.

Za skutky pod bodom II. a III. rozsudku uložil v súlade s rozhodnutím okresného súdu trest súhrnný, a to vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. OT/13/2016 zo dňa 29.01.2016, pričom rovnako ako vo výroku o treste pod bodom I. doplnil, že trest ukladá podľa ustanovenia Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.